

Julia Burgers-Drost

En
hart
komt
thuis

TRILOGIE

Julia Burgers-Drost

EEN HART KOMT THUIS

Onderweg naar huis

Een hart in verwarring

Een gouden greep

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401904834
NUR 344

© 2015, Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Mark Hesseling

Oorspronkelijke uitgave *Onderweg naar huis* © 2011, Spiegelserie
Oorspronkelijke uitgave *Een hart in verwarring* © 2012, Spiegelserie
Oorspronkelijke uitgave *Een gouden greep* © 2013, Spiegelserie

Alle rechten voorbehouden

ONDERWEG NAAR HUIS

HOOFDSTUK 1

‘Eindelijk een baan, een báán! Mama, waarom ben je nu niet blij voor me?’

Susan Schutte danst door de woonkamer van haar ouderlijk huis, de brief met de bevestiging in haar hand.

‘Je had een baan, lieverd. Klassenassistente is óók een leuke job. Bovendien kun je voordelig thuis wonen, vlak dat niet uit. Straks betaal je een kapitaal voor een kleine kamer, dan moet je voor je eigen eten zorgen en de was, de wás! Nu mik je alles wat gewassen moet worden zonder problemen in de wasmand en vind je het gevouwen en gestreken terug in je kamer.’

Susan is stil blijven staan, de brief nog steeds in haar opgeheven hand. Ze beseft dat haar moeder moeite heeft de dochter te laten gaan. Heel even is ze met mam begaan en ziet ze haar zoals een buitenstaander dat zou doen.

Met gedempte stem zegt ze: ‘Mama, ik ben vierentwintig. En al langer dan een jaar werk ik beneden mijn niveau. Nu krijg ik de kans, mam. De kans om te laten zien wat ik kan. Ik heb het vak in de vingers, dat roep je zelf toch ook altijd? Tòe, vertrouw me een beetje meer. Of ben je bang dat ik, eenmaal van huis, jullie de rug toedraai? Nou, daar hoeven pa en jij nooit bang voor te zijn, lieve mam.’

Ze loopt op haar moeder toe en omarmt haar.

‘Nou ja...’ snuft haar moeder. ‘Ik ben egoïstisch. Maar dat komt omdat ik zo gek met je ben. Vanaf je geboorte...’

Susan geeft haar moeder een klapzoen. ‘Laat ik dat nou eerder hebben gehoord... twee jochies en toen een dochter. Je droomde de eerste nacht al van lakschoentjes en jurkjes met kant. Mam, als de relatie met je kind goed is, kan het kind naar het uiteinde van de wereld gaan, en gaat de moeder in het hart mee. Zo, dat is het. En nu ga ik bellen... iedereen moet het weten!’

Ze rent naar boven en op haar kamer stort ze zich op het bed. Een ander leven, een nieuw leven. Andere mensen, nieuwe indrukken en nog veel meer. Mama? Die zal wennen en ze weet zeker dat

haar moeder binnenkort beretrots op haar is. Susan, de schooljuf, ergens in het noorden van het land. Ze grijpt naar de telefoon en toetst het eerste nummer in dat in haar opkomt.

In het weekend komen de broers thuis. Ron, de oudste, studeert psychologie en laat regelmatig zijn familie ‘meegenieten’ van zijn kennis. Hij weet de reactie van zijn moeder op Susans nieuwe baan haarfijn te beschrijven. Ook wat mam eraan kan doen om de jongste los te laten. Uiteindelijk komt hij met damesbladpsychologie: het legenestsyndroom.

Lars, de muzikaalste van de familie, komt zelden thuis in het weekend. Hij speelt in een band en worstelt om hogerop te komen, wat niet echt wil lukken. Ook schrijft hij teksten voor artiesten die nog moeten beginnen of met een moeizame start bezig zijn, dus weinig kunnen betalen. Zijn zus helpt hem plagend aan ideeën: Ik houd van jou, ’k sta in de kou, te wachten voor je raam. Wij saam, sá-ha-haam!

Steevast levert het haar een achtervolging op, want Lars neemt zijn vak ernstig op. Zijn ouders vinden het milieu waarin hij verkeert, niets voor hem. Vaak vrezen ze het ergste: afzakken, dat is een reële mogelijkheid. Hij is wel zo wijs niet te grijpen naar geestverruimende middelen.

Ze bidden voor hem en wensen de tijd terug toen hij op een jongenskoortje zat en met heldere stem gospels zong.

Susans vrolijkheid zorgt voor een prettig weekend. De broers beloven te helpen als het op verhuizen aankomt. ‘Als je maar niet met een stijve noordeling aan komt zetten, Suusje.’

Susan zegt nog niet toe te zijn aan een vaste relatie. Eerst wil ze de wereld laten zien waartoe ze allemaal in staat is!

Dan is het zover: Susan gaat op weg. Ter oriëntatie, zo noemt ze het. Op zoek naar een kamer, de school bekijken en zien wat er in een klein dorp, dat onder de rook van een stad is gesitueerd, zoal te doen is. Ze mag haar moeders kleine wagen gebruiken en na veel waarschuwingen – het ene oor in en het andere uit – koerst ze naar

het noorden des lands. De afstand valt haar mee, wat zeuren de mensen toch over ‘uithoeken’? Op de borden ziet ze dat Amsterdam nog geen honderd kilometer gaans is, vanuit het noorden. Dankzij haar moeders tomtom vindt ze de weg zonder enige inspanning. Ze is zo opgewonden dat ze tegen de juffrouw die haar de weg wijst, terugpraat. ‘Miep, wat vertel je me nou? Moet ik echt van rijbaan veranderen? Top, je hebt nog gelijk ook.’

Het dorp.

Een elegante omgeving met veel groen. Een straat met veel oude huizen, goed onderhouden. Net als de tuinen. En bomen. Wie zei ook weer dat er bijna geen boom in het noorden is te vinden? De tuin van de pastorie is een en al boom, in het midden een dikke beuk. Misschien wel meer dan honderd jaar oud. Susan legt Miep het zwijgen op en rijdt kriskras door het plaatsje. Sloten, ze ziet véél water dat de schoonheid van gebogen wilgen weerspiegelt. Bruggetjes over het water die naar de huizen leiden.

Als ze bijna door het dorp heen is, ontdekt ze een ‘buiten’, wat zelfs voor iemand van koninklijken bloede een goed onderkomen zou zijn.

Ze keert de auto en gaat op zoek naar de nieuwbouw waar de school te vinden moet zijn.

Net als ze denkt de hulp van Miep weer te moeten inroepen, ontdekt ze het schoolgebouw. Niet oud, maar zeker niet nieuw. Een groot plein met speeltoestellen en een paar bomen. Rondom een hek waar een heg tegenaan is geplant. De ramen zijn, zoals overal op alle scholen, versierd. Herfstbladen van papier zijn tegen het glas geplakt. Ze vormen een slinger met aaneengeregen echte bladeren.

Ze parkeert de auto naast een paar andere op een kleine, daarvoor bestemde plek op de hoek van de straat.

Motor af, lichten uit. Stilte.

Even diep ademhalen. En dan... o nee, eerst mam bellen dat ze veilig is aangekomen.

‘Alles goed, lieve mam. Ik sta voor het gebouw dat ik dadelijk bestorm. De rit? Prima! Dankzij Miep. Wie Miep is? Juist, de navi-

gatiëtantë. O help, het is speelkwartier. De horde stormt naar buiten. Je hoort van me, mam!’

Een blik in het achteruitkijkspiegeltje. Een hand in plaats van een kam die door het schouderlange, lichtbruine haar gaat. Ogen, die dezelfde kleur als het haar hebben, alsof ze het zo heeft uitgezocht. Nee, een schoonheid vindt ze zichzelf niet. Maar ze kan ermee door. ’s Zomers een velletje met sproetjes, echt bruin worden zit er niet in. Als ze vroeger thuis over haar uiterlijk klaagde, zei haar moeder vaak: ‘Als je lacht ben je het geweldigste meisje van het land.’

Nou ja, moeders!

Ze heeft zich met zorg gekleed, al zou je dat volgens haar vader niet zeggen.

Eigentijds, pa, zo is het.

Met haar handtas onder een arm geklemd loopt ze naar het hek dat maar moeizaam open is te krijgen. Een paar jongens komen haar te hulp. Is ze de schoolarts? Niet. De fotograaf dan? Ook al niet. Ze heeft geen kind bij zich, dus is ze ook al geen moeder. Ondertussen heeft Susan de brede voordeur bereikt die wijd open staat.

Een blondine van ongeveer haar leeftijd stapt net naar buiten. Donkere maillot, minirokje en een vrolijke bloes erboven, over de schouders hangt nonchalant een vest.

‘Ha! Jij bent natuurlijk Susan. Dat kan niet anders. Welkom!’

Susan wordt nog net niet omhelsd, maar veel schelen doet het niet. ‘Ik zal je naar de baas brengen. Hij is vandaag in een opperbeste stemming! Eindelijk een juf... We hebben zitten tobben met invalsters. Getrouwde vrouwen uit de regio en telkens een andere die weer over alles ingelicht moest worden.’

Susan voelt dat ze straalt. Ze is welkom.

De directeur, Pelle Haagen, heeft ze al tijdens haar proefles ontmoet. Hij stelt haar aan de collega van groep vijf en zes voor en neemt haar daarna mee naar het ‘kamertje’.

‘Zo zien we elkaar dus terug. Susan Schutte, welkom.’ Ze wisselen wat wetenswaardigheden uit, tot een oudere vrouw, een inval-

ster, koffie komt brengen.

Tussen twee happen van een speculaasje door zegt Susan: 'Het is dus een tijdelijke baan. Waar komt dat tijdelijke vandaan?'

Pelle komt met cijfers over het wisselende leerlingenaantal. 'Dat loopt terug. Zeker hier in het noorden. Jonge mensen willen vaak weg. Vroeger had je hier praktisch alleen boerenkinderen. Maar ook de agrariërs hebben het zwaar te verduren. We hopen je baan tegen de zomer te kunnen prolongeren.'

Als het speelkwartier voorbij is, stelt Pelle voor dat Susan rondkijkt. 'Je stapt zonder meer een lokaal binnen, het staat je vrij. Je moet maar snel wennen, ze zullen je helpen waar nodig.'

Het wordt een ochtend boordevol indrukken. De jongens die geholpen hebben het hek te openen, roepen voldaan dat ze al dachten met een nieuwe juf van doen te hebben.

De groep die Susan begin volgende maand de hare mag noemen, is niet groot. Nog geen twintig kleuters. De invallende juf vertelt dat ze zelf begonnen is met klassen van midden dertig kinderen. 'En de generatie vóór me roept dat ze toen midden veertig kleuters in een groep hadden. Ze werkten in die tijd ook nog klas-sikaal.'

Als er iets aan veranderingen onderhevig is, mag je onderwijs roepen, weet Susan uit vele verhalen.

Om kwart voor twaalf gaat de school uit. Het gaat er net zo toe als op alle andere scholen van Nederland. Onrustige kinderen die zich, soms met de fiets nog aan de hand, laten gaan zodra ze op straat staan.

Susan loopt mee met haar aanstaande groepje. Ze ziet de nieuwsgierige blikken van wachtende ouders. Ze doet haar best vriendelijk te kijken, om een positieve eerste indruk te maken.

Tussen de middag gaan de mannelijke collega's naar huis, ze wonen in het dorp. Ineke Slot, de juf van groep drie en vier, zegt buiten de plaats te wonen.

'Ik kan tussen de middag veel doen, correctie, voorbereiden. Ik woon tijdelijk in een stacaravan. Je moet gauw eens bij me op bezoek komen! Heb je al adressen van kamers waar je terechtkunt? Ik

dacht dat iemand van het bestuur zich daarom zou bekommeren.'

Ze troont Susan mee naar het kamertje, zet verse koffie en deelt haar lunch met de nieuwkomer.

Nee, adressen heeft Susan nog niet. 'Is het moeilijk hier wat te vinden? Misschien doe ik er goed aan wat in de stad te zoeken.'

Ineke Slot zegt veel mensen, zo niet alle, uit het dorp te kennen. 'Je hebt nog een paar weken, toch? Pelle zal wel weten of er adressen klaarliggen.'

Ze laat Susan haar werkboek zien. Ze schrijft erin welke lessen er gedaan zijn, maar ook de activiteiten. Liedjes met tekst en noten, de titels van verhalen enzovoorts.

'Daar heb je volgend jaar weer plezier van. We houden ook de prestaties van de kinderen bij, in een andere klapper. Gemakkelijk als er problemen zijn of als de schoolarts wat wil weten.'

Dankzij de stages heeft Susan al heel wat kennis opgedaan. 'Zijn er geen overblijvers?'

Zeker wel, heeft ze niet gemerkt dat er een moeder binnenkwam die een aantal kinderen mee naar de gymzaal heeft genomen? 'Vroeger hadden we om beurten oppasdienst, nu hebben ouders dat overgenomen.'

Om één uur is Pelle terug en zodra hij Susan ziet, overhandigt hij haar een vel papier met adressen.

'Ineke moet je maar wegwijs maken en zeggen op welk adres je het beste als eerste af kunt gaan.'

Susan zegt de middag aan het zoeken van huisvesting te willen besteden. Ze neemt afscheid van het personeel nadat Ineke de adressen op het lijstje heeft genummerd naar haar inzichten. 'De onderste, dat kon weleens de beste zijn, begin daar maar mee.' Waarop Susan zegt: 'Lang leve Miep!'

Ineke begrijpt direct wie ze met Miep bedoelt. 'Ik ben ook zo'n namengever. Mijn wagentje heet Willem, ik weet niet meer waarom. Zelfs de koekenpan roep ik vaak bij naam en toenaam.'

Tevreden rijdt Susan de straat uit. Dominee van Praamstraat.

Op naar het laatste adres!

Het valt tegen. Susan verliest de moed. Stel dat ze helemaal niets vindt! Misschien weet Ineke Slot raad.

Het is bijna vier uur en ze treft haar aanstaande collega op het schoolplein, net voor deze naar huis wil fietsen.

‘En? Wat gevonden?’

Susan schudt haar hoofd. ‘Het ene adres was drie keer niks, en waar ik wel wilde wonen, daar hadden ze de kamers net verhuurd aan een neef. Nou ja. Als jij je oren open wilt houden... Ik geef je mijn telefoonnummer. Wacht, dan zet ik het e-mailadres er ook bij.’

Ze wisselen de gegevens uit. Als Susan aanstalten maakt om te vertrekken, houdt Ineke haar tegen. ‘Luister, ik weet misschien iets voor je. Het zit zo. Mijn broer heeft de boerderij van een oom geërfd. Hij was er eerst niet zo blij mee, weet je. Hij heeft gestudeerd aan de landbouwhogeschool, dus je mag van hem verwachten dat hij er wel raad mee wist. Maar nee, aarzelen en nog eens aarzelen. En waarom? Hij heeft genoeg boerenbloed, daar ligt het niet aan. Nee, hij is gestuit op het biologisch boeren. Je kent het wel, denk ik?’

Susan knikt. ‘Wie niet.’

‘Nou, de boel was vervallen. Het woonhuis, de stallen, alles. En opeens kreeg hij het ene geweldige idee na het andere. Ik vertel het je nog weleens. Ik zat in het dorp op kamers, maar ben bij hem gaan wonen. Niet in huis, maar in een stacaravan. Geweldig plekje! En nu komt het: als het woongedeelte klaar is, trek ik bij Arjen in. Hij is alleen, geen vrouw in zijn omgeving te bekennen. Daar komt bij dat Arjen en ik het altijd goed hebben kunnen vinden. Dus... je snapt het al: de stacaravan komt vrij. En ik stel voor dat jij hem mag huren, mits Arjen hem niet al aan de een of ander heeft beloofd. Ik denk het niet... maar je hoort van me. Lijkt het je wat?’

Susan knikt heftig. ‘Lijkt me super! Een eigen stek. Dan zul je ze thuis horen! Bel of mail je vanavond nog?’

‘Als Arjen terug is uit Dronten. Daar doet hij een opleiding die van hem een bioboer maakt.’

Ze nemen afscheid en het humeur van Susan is gestegen tot ongekende hoogte.

Ze komt gelijk met haar vader thuis. ‘En, hoe was je dag, prinses?’

Ze zoent haar vader op een wang. ‘En, hoe was het op kantoor, koning Derk?’

Een oud grapje dat het nog steeds tussen vader en dochter doet. Gearmd lopen ze het tuinpad op dat naar de voordeur voert.

De deur vliegt open, nog voor Derk zijn huissleutel heeft kunnen gebruiken.

Zijn vrouw heeft geen oog voor hem. Ze omhelst Susan en roept: ‘Vertel op... ik brand van nieuwsgierigheid!’

Derk Schutte zet zijn koffertje onder de kapstok en doet zijn beklag. Susan geeft hem een stomp en trekt haar vader mee naar de keuken waar heerlijke geuren vandaan komen.

Marjan Schutte schenkt voor haar man een glas sherry in, vaste prik, iedere avond. Dan vertelt Susan zoals alleen zij dat kan. Uitvoerig, gekleurd en toch niet langdradig.

‘En nu de klapper: als er niets tussen komt ga ik wonen in een stacaravan. Hoe vinden jullie dat dan? En echt, alles is me meegevallen. Kleine klassen, aardige collega’s. Het enige minpunt is dat het misschien, ik zeg misschien, een tijdelijke baan is en dat hangt af van het aantal nieuwe kinderen dat na de grote vakantie ingeschreven wordt. Nou? Tot dán heb ik een prima baan waar ik ervaring kan opdoen.’

De ouders zijn blij met de blijven.

Ineke Slot houdt woord: ze belt al voor zes uur. De familie zit net aan tafel.

‘Geweldig! Geef je broer een knuffel van me... o, houdt hij daar niet van? Nou ja, een stevige hand dan maar. En over de huur worden we het wel eens, toch? Haha, desnoods help ik in plaats van betaling op de boerderij.’

Ze spreken af dat Susan zaterdag over een week een kijkje komt nemen.

‘Ik verheug me erop!’

Het eten is inmiddels koud geworden, maar daar geeft Susan niet om. Ze rebbelt tussen de happen door.

Later op de avond – Susan is vroeg in bed gekropen – kijken de ouders elkaar aan.

‘Het zal erg stil zijn zonder onze prinses.’ Dat is de vader.

‘Gelukkig hebben wij elkaar nog,’ troost zijn vrouw Marjan.

Ze zijn het eens: als de kinderen maar gelukkig zijn. Hun opvoedkundige taak zit er al lang op, maar het is afwachten welke lijn de drie ‘kinderen’ zelf zullen kiezen. Ze staan nu aan de zijlijn van hun levens en dat is niet altijd gemakkelijk.

‘Als ze ons nodig hebben, zijn we er, Derk.’

Derk knikt en doet de lampen uit. ‘Zo is het, meisje. Zo is het en niet anders. Nu moeten we loslaten.’

Ze zijn het alweer eens: loslaten is een werkwoord.

Ja, het zal stil worden in huis, ze zullen weer samen zijn, net als aan het begin van hun huwelijk. En ach, dat heeft ook zijn beko-ring.

HOOFDSTUK 2

Susan heeft het afscheid op de school waar ze assistente is geweest, achter de rug. Ze is beladen met kleine cadeautjes en bloemen.

En natuurlijk laat ze binnenkort weten hoe het ginds in het noorden bevalt. Dorpskinderen zijn waarschijnlijk toch een tikje anders dan die uit een stad.

Ze zal het ervaren.

Haar broer Lars komt met een plannetje. Hij moet een bandje in de kop van Duitsland ondersteunen met zijn tuba. ‘Ik kan het zo regelen, Susan, dat je met me mee kunt rijden. Dat wil zeggen: op de heenweg. Terug zul je met het openbaar vervoer moeten.’

Susan hoopt dat ze bij Ineke kan overnachten, dan zou Lars haar in de loop van de zondag kunnen oppikken.

‘Dat moet je dan wel zeker weten.’ Marjan bemoeit zich ermee. ‘Want je weet niets van het openbaar vervoer... geen tijden. Dat moet je dan eerst allemaal uitzoeken.’

Susan omhelst haar moeder. ‘Mam, ik ben een grote meid, maak

EEN HART IN VERWARRING

HOOFDSTUK 1

‘Heb je geen sleutel bij je?’

Al pratend opent Anja Berkhout de deur voor Sigrid, haar dochter. Een lachend gezicht boven overvolle tassen en pakjes.

‘Goed dat je me hoorde, mam, ik kon echt niet bij de bel en de deur van de auto staat nog open. Maar ik héb wat ik hebben wilde.’

Behoedzaam stapt Sigrid over de drempel. Haar helderblauwe ogen glanzen in het vriendelijk gezicht en Anja denkt: wat is ze gelukkig, dat kind van mij!

‘Ik zal je ontlasten. Breekbare spullen?’

‘De nog ontbrekende delen van het servies. En je gelooft het of niet: in de uitverkoop. Het gaat namelijk uit de handel, dus heb ik maar flink ingekocht. Een bordje of kopje is immers zó gebroken.’

In de knus ingerichte woonkamer laat de ze inkopen op de leren driezitsbank zakken.

‘Pffft! Heb je nog koffie, mam?’

‘Doe jij eerst je autoportier maar op slot, dan zet ik verse koffie.’

Sigrid ontdoet zich van haar jack en lange sjaal die ze enkele malen om haar hals had gewikkeld. Ze loopt haar moeder na, door de gang de keuken in. ‘Het was erg druk, geen doorkomen aan. Alsof iedereen besloten had vandaag de sinterklaasinkopen te doen.’

Ze ploft op een keukenstoel en kijkt naar haar moeder die de handeling om koffie te zetten automatisch uitvoert. Sigrid kwebbelt aan één stuk door, maar dat is niets nieuws. Ze was bijzonder vroeg met praten, en toen ze de kunst machtig was, leek ze geen remmen te hebben. Ze bleef maar praten tegen de enthousiaste ouders, de poppen en de beren, en als die er niet waren, konden prentenboeken goed als klankborden dienen.

Behalve serviesgoed heeft Sigrid ook dekbedhoezen en onderleggers ingeslagen. ‘Ik heb dus een stapel decemberloten, mam. Invullen, wegbrengen en als het kan iets winnen. O wacht, ik heb gevulde speculaas meegebracht. Even rommelen in mijn tassen, momentje.’

Anja zucht onhoorbaar. Wat zal het stil in huis zijn als Sigrid getrouwd is en waarschijnlijk aan de andere kant van het land gaat wonen. Haar vriend, Jeroen, heeft onlangs een geweldige promotie gemaakt, op voorwaarde dat hij zou verhuizen. Hij accepteerde het aanbod zonder het met Sigrid te overleggen, iets wat beide ouders niet aanstaat.

‘Van de bakker, mam. Daar kun je geen nee tegen zeggen, toch?’

Ze nemen de koffie en het gebak mee naar de kamer. Het is goed merkbaar dat het december is. De dagen zijn kort en donker. Maar de koffie smaakt best.

Sigrid kijkt bijna verliefd naar de stapel inkopen.

‘Na de koffie berg ik alles op. Een bof dat ik de logeerkamer kan gebruiken, ik zou niet weten waar ik alles moest laten als ik in een piepklein flatje zou wonen. Er is nog zó veel te regelen. Zelfs de jurk is nog niet gekocht.’

Omdat haar werk vrij dicht bij de ouderlijke woning is, bleef Sigrid liever thuis wonen tot de bruiloft. Tot ergernis van Jeroen, jammer genoeg. Maar de praktische Sigrid hield voet bij stuk: behalve dat het thuis gezelliger is dan alleen wonen, telt ook het voordeel mee. Een huishouden opzetten is kostbaar, zeker als je eisen stelt. En dat doen ze beiden.

‘Loop je zo meteen even mee naar boven, mam, om alles te zien? Misschien kom jij nog op een idee. Maar ik geloof dat ik alles wat nodig is, heb aangeschaft. De meubels, vloerbedekking en de rest doen we samen. Maar Jeroen zegt dat hij zijn tijd niet wil verspillen aan het neuzen in winkels naar washandjes en bestek. Echt een man, niet?’

Als de aankopen zijn uitgepakt trippelt Sigrid trots door de logeerkamer. Wat een weelde! Ze heeft de middelen om te kopen wat ze nodig heeft en bovenal: dat wat niet echt nodig is. Dingen voor de fun, zo noemt ze het.

‘Morgen gaan Jeroen en ik naar Limburg, mam. Kijken naar het huis. Ik wil het liefst meteen door naar een zaak die voor de stoffering kan zorgen, maar Jeroen heeft ’s avonds een afspraak met zijn vriendenclub. Wat zal hij die missen na het trouwen, mam!’

Anja knikt. Ze zegt niet hardop wat ze denkt: Sigrid zelf zal nog meer missen, behalve haar vriendinnen. Ze is zo wijs om zich niet te bemoeien met de plannen van haar dochter. Bij haar eigen vriendinnen heeft ze gezien dat dit ellende kan geven en bovenal verwijdering. Dat is wel het laatste wat ze wil. Limburg is toch al zo ver bij hen vandaan, minstens twee uur rijden. Zeker weten dat ze haar dochter niet kwijt zal raken. Daarvoor is de band te hecht. Wat wil je, als je slechts één kind bent?

Moeder en dochter bekijken de spullen die wachten op hun uiteindelijke bestemming. 'Ik kan niet wachten, mam, om alles een eigen plekje te geven. Zo lief van Jeroen dat hij mij de keus laat. Nou ja, niet in alles, maar toch.'

Anja denkt echter: lekker gemakkelijk voor hem.

Opeens slaat Sigrid haar armen om haar moeder heen. 'Mam, wat zal ik jou en pap missen. Maar we bellen vaak en bovendien: we kunnen elkaar zien via de computer. Leuk is dat, mam! Dan is het net of we bij elkaar in de kamer zitten.'

Anja lacht haar tranen weg en roept dat het net is of haar dochter zich in een aquarium bevindt. 'Maar ik moet toegeven dat het een uitvinding van jewelste is.'

Dan zegt Anja dat het de hoogste tijd is om te beginnen met het klaarmaken van de warme maaltijd. Terwijl ze de trap af loopt, bedenkt ze weer dat het stil zal worden in huis, na de bruiloft. Frits en zij alleen, na dik twintig jaar. Maar wordt er niet gezegd: alles went uiteindelijk?

Sigrid kan bijna niet weggkomen bij haar schatten. Als Jeroen haar morgen komt halen om het toekomstige huis te bezichtigen, sleept ze hem mee naar boven, zeker weten! Geen belangstelling? Wel, dan leert hij dat maar!

Gehuld in gemakkelijke kleding wacht ze hem de volgende ochtend op. Hij is precies op tijd, zoals gewoonlijk. Als hij door het tuinhokje komt, staat Sigrid hem in de deuropening op te wachten en ze denkt: wat is hij toch een knappe vent!

Ze duikt op hem af en als Jeroen haar van de grond tilt en in de

rondte zwaait, gilt ze van pret.

‘Niet bepaald ladylike,’ plaagt hij.

Ze geeft hem een kus en zegt: ‘Eigen schuld!’

Hij gunt hun nauwelijks tijd om koffie te drinken. De overheerlijke roomsoes werkt hij in ijlt tempo naar binnen en echt, de ingekochte spullen kan hij op de terugweg ook wel bekijken.

‘We hebben nu belangrijker zaken aan ons hoofd.’

Frits informeert naar de overplaatsing die Jeroen te wachten staat. Hij wuift de vraag weg. ‘Straks, Frits. We zitten in tijdnood, ik heb afgesproken de sleutel af te halen en ik wil niet te laat komen. Tot straks dan maar.’

Sigrid knuffelt haar ouders alsof ze van plan is vandaag niet terug te komen. Ze zwaait tot ze de hoek om zijn en dan slaakt Jeroen een diepe zucht.

‘Eigenlijk ben ik blij dat we niet al te dicht bij onze ouders gaan wonen, liefje. Die van jou zijn zo claimerig!’

Sigrid briest.

‘Zeur niet over mam en pap. Ze zijn de liefste ouders die een mens zich maar kan wensen. Ooit hoop ik net zo’n moeder als mam te worden.’

Jeroen grinnikt. Dat is zijn manier om zich te verontschuldigen.

Hij geeft nog meer gas, het wordt aan de lopende band inhalen.

Als het Sigrid te bar wordt, zegt ze: ‘Je riskeert een boete. Jammer van het geld, jochie!’

Jeroen zegt dat na een hele week binnenshuis achter de computer te hebben gezeten, snel rijden pure ontspanning is.

Ze vliegen aan het landschap voorbij. Sigrid staart naar de lucht, genietend van de zwermen wilde ganzen die in V-vorm zich verplaatsen. En dan, een opstijgend groepje zwanen. Ze deelt de kleine genoegens niet met Jeroen. Het zou hem immers niets zeggen?

In de weilanden scharrelen schapen, hun vacht is grijs. Sommige hebben dikke buiken en Sigrid vraagt zich af hoelang een schaap drachtig is. Lammetjes in het voorjaar, ze kan er nooit genoeg van krijgen. Tot ze bedenkt dat veel van hen later in de koelvitрины bij de supermarkt terechtkomen. Lamsvlees, ze eet het

uit principe niet. Die beestjes hebben geen tijd van leven gehad.

Pas als ze door heuvelachtig terrein van Zuid-Limburg rijden, komt het gesprek weer op gang. Jeroen hoeft niet naar de weg te zoeken, het navigatiesysteem leidt hem feilloos de goede kant op.

‘Hier moeten we zijn. In dat huis daar woont een aanstaande collega van me. Hij heeft de sleutels van het huis. Ga je mee naar binnen, meisje?’

Sigrid aarzelt. Eigenlijk vindt ze het jammer van de tijd om een bezoekje af te steken. ‘Moet dat dan? Je zou toch alleen de sleutel halen?’

Jeroen kijkt geërgerd opzij. ‘Kom nu maar, je zult in de toekomst wel vaker moeten opdraven in verband met mijn werkzaamheden.’

‘Nou!’ protesteert Sigrid, maar gewillig als ze is, volgt ze hem het huis van de nieuwe collega in.

Later dan gepland rijden ze naar hun nieuwe huis. Jeroen liet zich tijdens het bezoekje van zijn vlotste kant zien, terwijl Sigrid het gevoel had of ze zelf op een rem stapte.

‘Je was niet bepaald toeschietelijk, Sigrid. Mijn collega heeft een leuk vrouwtje, knap ding. Je zult haar wel vaker ontmoeten. Ja, jouw voorspelbare leventje komt op zijn kop te staan! Haha.’

Hij stopt voor een aardig huis aan de rand van een groot dorp waar Sigrid de naam alweer van is vergeten.

Ze houdt even haar adem in. Wat een dot van een woning! Luiken – waarschijnlijk nep – naast de ramen en het dak is rietgedekt. De voortuin biedt een verwaarloosde indruk, maar dat is snel te verhelpen, weet ze.

‘Een hoge beukenheg om het huis, wat leuk, Jeroen. Het biedt een veilige indruk. Laten we gauw gaan kijken!’

Ze ademt de frisse winterlucht in. Het lijkt of het hier minder koud is dan in de eigen omgeving. Jeroen straalt. ‘Leuk om te beginnen, maar zodra we alles op de rails hebben, hoop ik toch een woning te kunnen kopen die meer te bieden heeft dan dit stulpje. Maar om te beginnen...’

Sigrid heeft haar mond al open voor een protest: als je dit huis

vergelijkt met de ouderlijke woning waar Jeroen is geboren en getogen, is zijn opmerking bespottelijk.

De deur zwaait open. Jeroen stapt als eerste naar binnen en snuift.

‘Schimmel, verschaalde tabakslucht... hier moet veel gebeuren wil ik er intrekken.’

Sigrid is verrukt van de tegels in de vierkante hal. De vloerbedekking in de kamer is ook naar haar zin en zeker de overgordijnen van blauw velours. Kussens op een bank in dezelfde kleur, en planten, net als bij haar thuis. Veel planten.

Jeroen loopt met opgetrokken schouders en handen in de zakken van kamer tot kamer, van boven naar beneden.

‘Ik eis dat het van onder tot boven wordt schoongemaakt!’

Sigrid kijkt naar hem op als hij de trap af komt. Haastig zegt ze: ‘Mam en ik...’

‘Niks mam en ik. Hier moet een schoonmaakbedrijf aan te pas komen. Professionele mensen die van wanten weten. Die lucht moet eruit en anders houd ik het voor gezien! En ook de tuin... je kunt toch niet verwachten dat ik in mijn positie ieder vrij uurtje ga spitten en wieden? Nee, dat moet opnieuw aangelegd worden.’

Sigrid leunt, opeens doodmoe, tegen een muur. ‘En jij denkt dat ze – jouw directie – al die eisen meteen inwilligen?’

Jeroen kijkt haar aan met een medelijdende blik. Wat weet ze toch weinig van de echte wereld. Ze is en blijft wie ze is, zijn domme gansje.

‘Schat, ik weet wat ik zeg en ik ben in de positie om eisen te stellen. Geloof me nu maar.’

Opeens fel schiet Sigrid uit: ‘Als je maar niet gaat vertellen dat je aanstaande vrouw eisen stelt. Want dat doe ik niet. Dit is een droomhuisje. En deze twee handen...’ ze heft ze omhoog, ‘zijn opperbest in staat én de tuin én het huis naar je zin te maken.’

Jeroens lach klatert door het halfgemeubileerde huis.

‘Jij bent onverbeterlijk. Schat, één ding moet je leren: ik ben niet meer het Jeroentje van toen we pas verking kregen. Ik groei in mijn werk en positie en het is wenselijk dat jij meegroeit. Maar daar

hebben we het later over. Nu gaan we ergens uitgebreid eten, jawel, op kosten van de zaak!’

Het is al donker als ze de straat in rijden waar Sigrid woont. Veel is er niet op de terugweg gepraat. Jeroen reed snel en fel, een boete is hem bespaard gebleven en nee, tijd om mee naar binnen te gaan heeft hij niet. ‘Je weet toch dat ik heb afgesproken met de jongens van de zaak. Zoals elke eerste zaterdag van de maand. Maar morgen zien we elkaar in de kerk. En daarna verras ik je op iets wat je leuk zult vinden!’

Een snelle zoen, dan laat ze zich soepel uit de auto glijden. Huiverend kijkt ze de wagen – van de zaak – na. Een claxonstoot en weg is hij.

Lopend naar de voordeur ontsnapt Sigrid een snik.

‘Schaam je!’ mompelt ze tegen zichzelf. Ze zal zich heus weten te schikken naar Jeroens wensen en hem bijhouden in dat wat hij zijn groei noemt. En natuurlijk was kennismaken met een nieuwe collega en zijn vrouw belangrijker dan het bekijken van servies, potten en pannen en de rest.

Ze rommelt in haar tas, zoekt en vindt de sleutel. Het is nu zaak ervoor te zorgen dat pap en mam niet verontrust raken. Men kan alles in het leven van twee kanten bekijken. De positieve en de negatieve. Ze kiest voor het eerste. Want is een leuk huis niet positief? Ze trouwt met een man die een goed inkomen heeft en het is geen noodzaak dat ze zelf op zoek gaat naar werk. Ook al heeft ze die wens wel.

Sigrid duwt de voordeur open. Vertrouwde warmte en sfeer komen haar tegemoet. Nog is ze Sigrid Berkhout. Maar de persoon die haar ouders begroet, heeft al veel weg van mevrouw Harmsen!

EEN GOUDEN GREEP

HOOFDSTUK 1

Met grote stappen beent Annelies Bussink over het nogal smalle trottoir van het stadje waar ze nu ruim een jaar woont. Ze heeft geen oog voor de etalages die ze passeert. Zelfs de plakATEN waar-op een geweldige opruiming staat aangekondigd, ontgaan haar. De hakken van haar laarzen klikklakken over stoeptegels die hier en daar verraderlijk glad zijn.

Haar anders zonnige gezicht staat nors. Ze vindt dat ze daar een reden voor heeft. Hoewel haar levenshouding feitelijk positief is, is daar nu niets van te merken.

Wat de reclames op de winkelruiten niet voor elkaar krijgen, lukt de geur van verse koffie wél. Daar, een restaurantje. Een café annex bakkerszaak. Uit ervaring weet ze dat de koffie en het gebak daar prima zijn. Als ze de deur opent, klingelt er een vrolijk belletje boven haar hoofd. Het doet ouderwets aan, zoals er meer nostalgisch is in het provinciestadje. Ze weet dat de bewoners uit de omliggende dorpen van dé stad spreken. Als ze dat hoort, moet ze een lachje verbijten. De plaats is niet te vergelijken met de omgeving van de Randstad, waar zij en haar ouders vandaan komen.

Ze rukt een lange sjaal van haar hals en bijpassende muts van haar hoofd, deponeert ze op een lege stoel en ploft op een ernaast. ‘Koffie!’ Dat is het antwoord op de vraag van een vermoeid uitzienend winkelmeisje.

Koffie met een dûmke, een koekje met anijssmaak, een regionaal product. Koud, jaweker, het is koud buiten. Schaatsen? Bedankt, ze zit liever bij de verwarming.

Klanten komen en gaan, telkens weer hoort ze het woord ‘koud’ opklinken. En het meisje achter de toonbank reageert iedere keer weer alsof ze het nog niet één keer over het weer heeft gehad.

Annelies vangt een glimp op van haar eigen gezicht dat in een winkelruit wordt weerkaatst. Schouderlang warrig haar, dat ontembaar alle kanten op springt. Alsof het nooit met een kam in aanraking is geweest.

Jawel, ze heeft een mooie huid en doorgaans stralende ogen. Nu

stralen haar ogen even niet. De reden: onenigheid met haar ouders. Het moet gezegd dat dit niet vaak voorkomt. Zelfs niet tijdens de puberteit, die toch alweer jaren achter haar ligt.

Haar ouders, voor haar Annie en Flip, zijn in feite haar beste vrienden. Zeker toen ze na haar atheneum psychologie ging studeren, in de voetsporen van de mensen die haar op de wereld hebben gezet en liefdevol grootbrachten.

Toen Annie en Flip besloten de Randstad te verlaten om wat rustiger te gaan leven, besloot Annelies hen te volgen. Heel snel vonden de ouders een geweldig pand dat aan alle wensen voldeed. Een huis uit achttienhonderdzoveel, geheel gerenoveerd, gelegen aan een straat die met zogeheten kinderkopjes is bestraat. De gevel is op zich al een plaatje, en de voordeur springt in het oog. Een dubbele deur met raampjes waarvoor een smeedijzeren hekwerkje.

Annie en Flip besloten op de bovenverdieping hun werkkamers te realiseren, waar ze zich ongestoord in hun huidige studie kunnen verdiepen: de invloed van voeding in de breedste zin van het woord op het gedrag en de gezondheid van jonge kinderen. Enkele dagen in de week is er spreekuur in een van de benedenkamers. Artsen weten hen te vinden en sturen volwassen patiënten maar wat graag naar de nieuwkomers door.

En het is Annelies die de jonge kinderen met problemen behandelt. Ze heeft als psychotherapeute veel succes. Ze weet als geen ander tot de kern van problemen door te dringen. En kinderen aan het praten te krijgen! Vanzelfsprekend beschikt zij in het ruime huis over een eigen behandelkamer.

Het is allemaal zo gegroeid: Annie en Flip bekommeren zich om de volwassenen, de kinderen komen voor rekening van Annelies. Het ging allemaal goed, van het spreekwoordelijke leien dakje. Tot de ouders van de ene dag op de andere met een opstandige dochter werden geconfronteerd.

Nee, Annelies is niet langer gelukkig met de situatie. Het is of ze 'in dienst' is bij haar ouders. Waren er voorheen zelden tot nooit problemen, opeens ervaart Annelies de houding van haar ouders als

betuttelend. Zij hebben het voor het zeggen, als het op belangrijke beslissingen aankomt.

Na haar studie heeft ze tijdelijk in een inrichting gewerkt, er veel ervaring opgedaan, en eigenlijk was het wel gemakkelijk om op het verzoek van haar ouders om te gaan samenwerken, in te gaan. De weg van de minste weerstand.

Tot nu toe.

Ze vindt het zo moeilijk om uit te leggen. 'Ik wil meer vrijheid!' komt over alsof ze aan de leiband loopt, wat niet waar is. Het is een gevoelskwestie die door de ouders, toch allebei psychologen, niet wordt opgepakt.

Misschien, zo vrezen beiden, mist Annelies toch de oude omgeving. De vertrouwde vriendenkring, het contact met de voormalige studiegenoten. Niet dat ze zonder vrienden zit; er is niemand die zo gemakkelijk vrienden maakt als Annelies!

Terwijl ze van haar warme bakje troost geniet, zoeken haar hersens koortsachtig naar een oplossing. Ze heeft in het benedenhuis op de Marktstraat een geweldige behandelkamer, vlak naast haar zit-slaapkamer. Een groot vertrek met een hoog plafond en een deur naar de betegelde achtertuin.

Worstelend met woorden heeft ze geroepen: 'Als ik bij jullie in dienst was, zou ik de locatie geweldig hebben gevonden, maar nu zitten we dagelijks op elkaars lip... jullie blijven mij als "het studentje" zien. Iemand die net begint en alles over de praktijk nog moet leren. Overal verantwoording voor moet afleggen.'

Die woorden kwamen helemaal verkeerd over. En dat was niet haar bedoeling. Ze wilde haar ouders, haar beste vrienden, niet kwetsen. Dat is één kant van de zaak. En wat betreft het werk is ze ook tevreden. Sinds kort werkt ze samen met een psycholoog die door de scholen in de omtrek wordt ingeschakeld als er problemen zijn. Hij zocht en vond een assistente in Annelies. Haar ouders hadden liever gezien dat ze zich beperkte tot hun kleine praktijk. Maar Annelies wil haar vleugels uitslaan, ze zit boordevol energie die een uitweg zoekt. Bovendien: de psycholoog is niet zomaar iemand. Nee, hij is de broer van een van haar nieuwe vriendinnen.

Een overbekende kreet van de ouders: 'Doe dan wat met je stem, als je iets wilt doen naast je werk... Je bent een geboren zangeres. Er zijn toch genoeg koren in de omgeving die om een soliste zitten te springen!' Haar twee liefdes: kinderpsychologie en zingen. Maar als haar ouders het zeggen, komt het op haar over als een zoethoudertje.

'Nog een kopje koffie, mevrouw?'

'Graag!'

Bijna zes uur, ze schrikt ervan. Het winkelmeisje zet een nieuw kopje voor haar neer. 'Zolang er nog klanten zijn, sluiten we niet, hoor. Drink de koffie maar rustig op.'

Af en toe krijgt Annelies een knikje of wordt ze door een klant herkend. Leuk vindt ze dat.

Daar, een jong meisje met een grote boodschappentas in haar hand. Ze verdrinkt bijna in een met bont afgezette winterjas. Eveline Schreurs, een kind dat ze weleens bij een vriendin heeft ontmoet. Haar stiefmoeder mag ze ook tot haar nieuwe vrienden rekenen.

'Het brood was besteld!' zegt ze tegen het winkelmeisje. 'Speltbrood!' Ze hipt ongeduldig van de ene voet op de andere.

'Ja ja, dat klopt. Momentje, ben zo terug!'

Terwijl het kind wacht, knoopt een oudere dame een gesprekje met haar aan, en onwillekeurig luistert Annelies mee.

'Is de verdieping boven de boekwinkel nu klaar? Als ik erlangs kom, zie ik nooit meer de auto van de aannemer staan. Gaat je vader het appartement verhuren?'

Eveline plukt aan het bontrandje van haar capuchon. 'Ja ja. Alleen, zegt mijn vader, als ze iemand vinden die rustig is. Hij wil geen gedoe boven de zaak.'

Daar kan de oudere dame inkomen. Ze begint over de 'jeugd van tegenwoordig', zonder te beseffen dat ook Eveline Schreurs daarbij hoort. 'Als ik niet zo aardig woonde, zou mij dat appartement ook wel wat lijken. Maar ja, er zit natuurlijk geen lift in en als mijn benen nog strammer worden...'

Eveline lijkt opgelucht te zijn dat het winkelmeisje terugkomt

met een papieren tas met het bestelde brood. 'Op de rekening!' zegt Eveline en als ze naar de deur loopt, groet ze beleefd, zoals haar is geleerd.

Als de winkel deur achter haar dichtvalt, zijn de klant en het winkelmeisje het met elkaar eens.

'Lief kind. Ze boft maar met die tweede moeder van haar...'

'Zeker weten. Haar biologische moeder is hier weleens in de winkel geweest. De duurste bonbons waren in haar ogen nog niet goed genoeg. Ik heb horen vertellen dat de vrouw waar de boekhandelaar nu mee is getrouwd, zwanger is.'

Annelies zoekt in haar portemonnee naar kleingeld en loopt ermee naar de toonbank. Zo, dus dat vrouwtje, Sigrid, is in verwachting. Voor Annelies, die zowel Sigrid als de vader van Eveline weleens heeft ontmoet, is het een nieuwtje.

Als ze even later de winkel verlaat, wordt de deur achter haar op slot gedraaid. Zou de boekwinkel ook al dicht zijn? Ze kan even kijken... het is maar een paar panden van de bakkerszaak verwijderd.

Haar hakken maken een ritmisch geluid, dat kon zo dienen als begeleiding voor een tophit, bedenkt ze. Of een hartritme.

Zo te zien heeft Thijmen Schreurs nog een klant. Annelies duwt tegen de deur, die vlot opengaat. De klant kijkt om, Thijmen rimpelt zijn voorhoofd. Annelies groet en zegt niets nodig te hebben.

De klant zegt gedag en haast zich naar buiten. Annelies is buiten adem, alsof ze hard heeft gelopen. Thijmen herkent haar. 'Niets nodig, hoe moet ik dat verstaan?' Hij maakt een armbeweging richting volle wanden en tafels, waar de laatste uitgaven opgestapeld liggen.

'Ik hoorde dat jullie de bovenverdieping hebben opgeknapt. En dat die... heb je al een huurder?'

Thijmen schudt zijn hoofd, bekijkt belangstellend de jonge vrouw aan de andere kant van de toonbank. Rode blossen, een bos warrig haar, maar de glimlach die normaal gesproken om haar mond lijkt geëtsd, is afwezig.

'Sigrid heeft het appartement vanmiddag "gereed" verklaard. Ze

is er druk mee geweest. Het was haar idee om de ruimte een zinvolle bestemming te geven. Voor opslag heb ik 'm niet nodig, het magazijn achter is voldoende. Groot gelijk had ze, het is geweldig geworden. Waarom je vraag?’

Annelies hakt een knoop door en probeert haar kalmte te herwinnen. ‘Hoe zal ik het zeggen? Tot nu toe was ik tevreden met mijn kamers in de Marktstraat. Het is een geweldig pand. Maar ik ben toe aan een ruimte voor mezelf die ik naar mijn eigen idee kan inrichten. Als ik thuis blijf wonen, kan ik het werk nooit van me afzetten.’ Ze geeft zichzelf een compliment om die laatste zin. Een goede vondst: thuiswonend zou ze haar werk niet van zich kunnen afzetten. Prima reden om te verhuizen, een schouderklopje is op zijn plaats. Het is ook nog waar, al is het niet de kern van het probleem.

Thijmen knikt. ‘Dat is ook de reden waarom ik toen ik de zaak hier kocht, in het nabijgelegen dorp wilde wonen en niet boven de winkel. Was ook voor Eveline leuker en zeker nu ik hertrouwd ben, zou het boven te klein voor ons zijn. Wil je even een kijkje nemen?’

Annelies voelt zich bezwaard. ‘Joh, het is al na zessen. Zal ik morgenochtend langskomen? Ik zou om halftwaalf kunnen!’

Thijmen zegt dat het prima is. Hij loopt met haar mee naar de deur. ‘Hoe wist je van het appartement? Ik heb nog niet eens geadverteerd.’

‘Tamtam! Praatje opgevangen in de bakkerswinkel waar je dochter een brood kwam halen. Een oudere dame informeerde bij Eveline of het appartement al klaar was. Zodoende. Mensen in een klein stadje als dit weten alles van elkaar. Het lijkt wel een dorp!’

Dat is Thijmen met haar eens. ‘Prettige avond, Annelies. Groeten thuis en tot morgen dan maar.’

Weer een winkeldeur die achter haar op slot gaat.

Het wordt rustig op straat, nu de winkels gesloten zijn. Het personeel van een bloemenboetiek is nog druk in de weer met het binnenhalen van de tentoongestelde planten die duidelijk bestand zijn tegen de winterse koude.

Annelies wacht tot een bus is gepasseerd en steekt dan over.

Tussen twee winkels is een smalle, onverlichte steeg die in het donker iets griezeligs heeft. Het is de kortste weg, overdag loopt Annelies het liefst dwars door een warenhuis heen om er aan de andere kant weer uit te wandelen.

Ze vist de sleutel uit haar zak en loopt de paar treden naar de voordeur van het huis waar ze zich maar niet thuis kan voelen. Het pand is precies geschikt voor het doel dat haar ouders voor ogen hadden toen ze het bezichtigden. Praktijk aan huis, ruime werkkamers en privévertrekken die aan hun vele wensen voldeden.

Annelies vindt het meer een woning om met een groot gezin in te wonen. Kindervoetstappen in de brede gangen, boven en beneden. Een trapleuning waar ze als kind van af had willen glijden.

Ze ruikt etensgeuren die uit de keuken ontsnappen. Ze hangt haar jas in de garderobekast en voor de gangspiegel fatsoeneert ze haar kapsel. Ze dwingt haar mond tot een glimlach.

‘Ben je daar? Net op tijd. We eten in de keuken, Flip heeft vanavond een vergadering met een deskundige op het gebied van de invloed van bestrijdingsmiddelen op groente en fruit. Denken we dat we op de hoogte zijn, maar er valt altijd weer méér te ontdekken! Roep hem even, wil je?’

Rode kool met appeltjes. Vers van een boerderij waar onder andere groenten worden geteeld. Alles biologisch, moeder Annie zal niet iets op tafel zetten wat ze wantrouwt.

De harde woorden die eerder op de dag van weerskanten zijn gevallen, lijken vergeten. Annie vertelt over een patiënt die het liefst drie keer in de week een afspraak zou willen maken. ‘Ze dreigt om voor de ik-weet-niet-hoeveelste keer een nieuwe therapeut te zoeken. Het arme mens.’

De tafelgesprekken gaan altijd over het werk. De ouders van Annelies zijn er dag en nacht mee bezig, vullen elkaar aan en denken met de ander mee. Momenteel wordt er hard aan een boek gewerkt over de invloeden die bepaalde voedingsmiddelen op het gedrag van kinderen kunnen hebben. Veel is daar al over bekend én gepubliceerd. Maar volgens Annie en Flip moeten de nieuwste ontdekkingen op dat gebied nog bekend worden.

De rode kool met gebakken appeltjes is heerlijk van smaak. Opeens bedenkt Annelies dat ze zelf amper kan koken. Nou ja, studentenmaaltjes, die kan ze maken. En ze verstaat als geen ander de kunst van het 'magnetronnen'. Een begrip dat meteen zodra het is geuit, door iedereen die het hoort wordt begrepen.

Ze zal voor zichzelf moeten koken. Aangenomen dat het appartement boven de boekwinkel compleet is: keuken, badkamer en de rest. De was, ook zo'n punt. Ze kan haar spullen onmogelijk door haar moeders hulp laten doen. Al met al belooft het een uitdaging te worden!

De volgende dag is het nog kouder. De lucht is dreigend, het wolkendek belooft sneeuw. Annelies heeft die ochtend twee afspraken. Beide gevallen gaan om aanpassingsproblemen van kinderen op school. Als zo vaak krijgt ze te horen: 'U bent onze laatste hoop... we zien het niet meer zitten!'

Annelies weet van zichzelf dat ze een talent heeft om met zowel de ouders als met het probleemkind om te gaan, ook al wordt er niet zonder meer succes geboekt. Luisteren, dat is een talent dat haar is aangeboren.

Na het maken van nieuwe afspraken drinkt ze in de keuken staand een kop koffie. Daarna schiet ze haar jas aan. Muts en sjaal zijn geen overbodige luxe. De eerste sneeuwvlokken vallen zodra ze goed en wel bij het warenhuis is, waar ze doorheen loopt zodat ze snel in de straat aan de andere zijde is.

Een eigen onderkomen, net als toen ze nog studeerde. De eerste twee jaren na het behalen van het atheneumdiploma heeft ze thuis gewoond: goedkoop, dichtbij, gemakkelijk. Daarna boden vriendinnen haar een kamer aan in een huis dat door de vader van de één was gekocht. Leuke tijd was dat. Soms verlangt ze terug naar die periode, waarin alles nog mogelijk leek.

Ze loopt langs de bloemenboetiek. Veel staat er niet op de stoep uitgesteld. Struikjes die op kleine dennenboompjes lijken in vrolijk beschilderde potten. Winterhard. Ook nog heide en een gewas dat ze niet kan thuisbrengen.

Toch wel gemakkelijk om in het winkelcentrum te wonen. Gezellig ook, vindt ze. Daar, het uithangbord van boekwinkel Het Kompas. De etalage is zoals gewoonlijk een blikvanger. Ze herinnert zich dat de vrouw van Thijmen, Sigrid, voor haar huwelijk etaleur is geweest.

Eenmaal in de winkel snuift ze met welbehagen de geur van boeken op. Papier en drukinkt. Kantoorboekhandelluchtje.

Thijmen is met een klant bezig. Hij excuseert zich een moment en vraagt of Annelies op eigen houtje boven wil kijken. Zijn klant heeft haast en moet nog een lange lijst afwerken.

‘Natuurlijk. Heb ik nog een sleutel nodig?’

Thijmen zegt op zachte toon dat, voor het geval ze tot overeenstemming komen, ze de sleutel van het magazijn krijgt zodat ze achterom binnen kan komen. ‘En deze sleutel is van de deur boven aan de trap. Ik kom zodra ik klaar ben!’

‘Ik red me wel.’ Annelies klautert de trap op die zich tussen de winkelruimte en het magazijn bevindt. Haar hart bonkt van spanning. Een portaal met een paar deuren, waarvan de middelste toegang tot het appartement geeft. O, ze is zo nieuwsgierig.

Als de deur openzwaait, ruikt ze de nieuwigheid. Verf, vloerbedekking, hout. Een kleine hal, waar enkele deuren op uitkomen. Ziedaar, de woonruimte. Een vertrek dat aan de ene kant op de winkelstraat uitkijkt, en aan de andere kant zicht heeft op parkeerplaatsen en een park.

Aan de voorkant is de vloer verhoogd, waarschijnlijk om verschillen in de oorspronkelijke hoogte op te vangen en een doel te geven. Misschien zitten er leidingen onder verstopt. De ramen zijn oude stijl. Waarschijnlijk, zo neemt Annelies aan, een eis van de schoonheidscommissie. Aan de originele gevels mag zelden iets veranderd worden, ook al zou het een verbetering zijn.

Ze houdt haar adem ongemerkt in, blaast dan hoorbaar uit. Fijn om even alleen te kijken, zo zonder Thijmen. Vaste vloerbedekking, bijna haar eigen smaak. Langzaam loopt ze door de vertrekken. Een kleine keuken, groot genoeg voor één persoon. Er staan zelfs een wasmachine en een ingebouwde magnetron. Voor het

raam hangt een rolgordijn.

Ze hoort Thijmen de trap op komen, hij roept haar naam. Ze haast zich de deur naar het halletje te openen. 'Welkom! Je bent mijn eerste gast!'

Thijmen grijnst van oor tot oor. 'De boodschap komt over. Fijn dat het je bevalt. Sigrid zei gisteravond al dat ze jou graag als huurster wil hebben. Alles bekeken?'

Alleen de doucheruimte nog niet. Ook hier is niets mis mee. Nieuw en uiterst praktisch. 'Echt, het is precies wat ik zoek, Thijmen. Nu de huur. Hopelijk is die betaalbaar!'

Ze komen een bedrag overeen. 'En eh... je krijgt een huurcontract, we laten het maar meteen ingaan. Wanneer denk je te verhuizen?'

'Daar heb je een punt. Ik zal nog van alles moeten aanschaffen. Ik heb geen zin in tweedehands spul. Het zal wel Ikea worden. Boedelbak achter de auto en klaar ben je.' Annelies kijkt verlangend om zich heen.

Thijmen grijpt zijn mobiele telefoon uit de zak van zijn colbert. 'Kom eraan!' Hij maakt een beweging naar de deur. 'Winkelmeisje belde. Klanten. Als er nog wat te bespreken valt, hoor ik het wel. De sleutel mag je houden.' En weg is hij.

Annelies slaakt een diepe zucht en laat zich op de vloerbedekking zakken. Geleund tegen de deur van een vaste kast overdenkt ze de zojuist gezette stap en maakt in gedachten een boodschappenlijst. Ze moet goed nadenken, zodat ze in één keer alles kan aanschaffen wat nodig is. Overgordijnen, die wil ze beslist hebben, ook al zijn alle ramen van rolgordijnen voorzien. Het is knus om de wereld met een ruk aan een gordijnenkoord buiten te sluiten. Uniek geluid: houten ringen aan dito roeden.

Met moeite komt ze overeind. Dagdromen kost tijd, en tijd is geld. Dat is de visie van haar ouders.

Het geeft een tevreden gevoel om de deur achter zich op slot te doen. Als ze via het magazijn het pand wil verlaten, roept Thijmen haar terug. 'Wacht even, Annelies. Je krijgt nog een sleutel van de achteringang. De magazijn deur.'

Het is even prutsen voor het voorwerp aan de ring bij de sleutel van de etage zit. Thijmen knikt. 'Tot ziens dan maar en succes met de aanschaf van je meubeltjes!'

Blijmoedig stapt Annelies naar buiten. Er ligt al een laagje sneeuw op het terrein achter de winkel. Ze snuift de schone winterse lucht op, het doet haar aan de kindertijd denken. Sneeuw, na school meteen naar huis om de slee te pakken. Dikke pret. Wantjes die na een kwartier kleddernat waren en ze kon altijd rekenen op haar moeder, die droge exemplaren op de verwarming had liggen.

Ze loopt via een parkeerplaats terug naar de winkelstraat. Daar zijn de trottoirs hier en daar al schoongeveegd. Autoverkeer rijdt de sneeuw vast, wat slippartijen oplevert. Nog even en het wit zal veranderd zijn in een grauwe brij.

Het is al lunchtijd als ze het huis aan de Marktstraat binnenstapt. Flip is met een bezem in de weer geweest, ziet ze. Eenmaal in het portaal stampt ze de aangekoekte sneeuw van haar voeten.

'Is het glad buiten?' Mevrouw Steen, de hulp in de huishouding, komt aangelopen. Ze knoopt net haar winterjas dicht. 'Ik zal wel niet kunnen fietsen. Altijd bang om te vallen.'

Annelies zegt dat de gladheid wel meevalt en na een groet loopt ze door naar de keuken.

'Ik had niet gemerkt dat je de deur uit was,' zegt Annie. 'Je ruikt naar de buitenlucht.'

De keukentafel is gedekt voor de lunch en Annelies laat zich op een stoel zakken. 'Het is akelig koud. Wat zullen de kinderen pret hebben als straks de scholen uitgaan!'

Flip komt handenwrijvend binnen. 'Je zou toch bijna al je afspraken verzetten en een lange wandeling gaan maken!'

Koetjes en kalfjes. Annelies is stil, na het gebed smeert ze een broodje en als ze met haar mes maar pindakaas blijft smeren, roept haar moeder haar terug in het hier en nu. 'Waar zit jij met je gedachten?'

Annelies kleurt. 'Ik heb vanmorgen een appartement bekeken. Boven Het Kompas. Je weet wel, de boekhandel.'

Flip knikt heftig. 'Had me gezegd dat je daarheen wilde. Ik moet

nog een stapel bestelde boeken afhaken.'

'Appartement, wat moest jij daar?' Annie legt haar bestek neer alsof ze van plan is niet verder te eten.

'Kijken. Ik hoorde bij toeval dat Thijmen Schreurs de verdieping boven de winkel heeft verbouwd en ik wilde kijken of dat iets voor mij zou zijn.'

Stilte, de volle aandacht van de ouders. Vragende ogen.

Annelies slikt even. 'En dat is het. 't Ziet er geweldig uit, nieuw, fris... natuurlijk niet gemeubileerd. Dus dat wordt mijn eerste taak. Ik heb besloten het te huren.'

Annie en Flip kijken elkaar aan. 'Maar je zit hier toch goed? Waarom zou jij je geld uitgeven, terwijl je hier gratis kost en inwoning hebt? Hoe... wat...'

Annelies haalt haar schouders op. 'Gewoon, ik wil iets voor mezelf. Iets wat ik zelf heb uitgezocht. Natuurlijk houd ik de praktijkkamer hier aan, als het tenminste mag. Hoe maak ik jullie duidelijk dat ik zelfstandig wil zijn? Ik... Ik kan toch niet eeuwig op jullie zak teren? Als we niet waren verhuisd, had ik al veel eerder naar een eigen stek uitgekeken, toch?'

Ja maar... zijn ze niet verhuisd juist omdat dit huis uitermate geschikt is voor méér dan twee mensen met de noodzaak van behandelkamers? Studieruimtes, privévertrekken?

Annelies schuift het bordje met haar pindakaasboterham van zich af. 'Snappen jullie het dan echt niet?'

Annie zuigt op de binnenkant haar wangen en knikt. 'Ergens wel, natuurlijk. Maar ik dacht dat we een soort driemanschap vormden. Ja ja, ooit zul je wel trouwen en in dat geval...'

Flip klopt Annelies op een schouder. 'Voor zover ik weet is er nog geen prins op het witte paard voor ons huis gestopt. Het zit zo, kind: we waren eraan gewend je bij ons te hebben. Als derde man, zagezegd. Ach, het is niet de eerste keer dat je moeder en ik zo opgaan in ons werk dat we al het andere uit het oog verliezen. Als jij denkt dat je dit moet doen, zet het dan door. Blij dat je in dit stadje blijft en je praktijkkamer blijft gebruiken. Vertel eens iets meer over dat appartement.'

Ze is gauw uitverteld. 'Jullie moeten maar eens komen kijken. Ik verheug me erop meubels uit te zoeken. Dat soort dingen. Daar ben ik echt aan toe.'

De ouders knikken en kiezen ervoor hun dochter de ruimte te geven die ze blijkbaar nodig heeft. Waarschijnlijk zijn ze te veel-eisend geweest. Ze verwachtten dat Annelies net zo enthousiast in haar werk zou opgaan als zijzelf van meet af aan hebben gedaan. Maar wat niet is, kan nog komen.

'Ik heb trouwens een telefoontje gehad van Schutte,' zegt Flip. 'Ron Schutte. Hij is bezig met dat project op scholen. Probleemkinderen, je weet wel.'

Annelies valt haar vader in de rede. 'Ben je vergeten dat Ron en ik al een tijdje samenwerken? We hebben al enkele urgente gevallen in behandeling. Ook al ben ik in naam slechts zijn assistente.'

Haar vader knikt. 'Juist ja, dat is me bekend. Maar waarom hij belde: hij heeft – misschien met jouw hulp? – een soort handleiding samengesteld wat betreft verschillende punten. De observatie, de visie van het onderwijzend personeel, de reeds door anderen, artsen, hulpverleners gegeven adviezen en tot slot de behandeling. Hij vroeg of ik als oudere en man van ervaring de handleiding wilde bestuderen. Adviezen wilde geven, misschien kritiek. Eh... ben je daarvan op de hoogte?'

Annelies trekt haar bordje weer naar zich toe. Ze neemt een hap brood en knikt. 'Natuurlijk. Alleen heeft hij niet gezegd dat hij jouw advies wilde. Snap ik eigenlijk niet. Maar goed, ik vind het best.'

Annie schenkt de kopjes nog eens vol. 'Die Ron staat toch op het punt van trouwen, meen ik?'

Annelies knikt. 'Hij en Ineke zijn echt van die uitstellers. Ze hadden, heeft Ineke me verteld, gelijk met háár broer willen trouwen, de bioboer. Die was verloofd met de zus van Ron. Dubbele bruiloft. Bleek achteraf te ingewikkeld. Dan weer zijn ze te druk, het huis niet op tijd klaar, toestanden op de school waar ze werkt. Dat soort dingen. Maar ik geloof dat de zaak nu rond is. Eerst wilden ze ook op de boerderij gaan wonen, die is ruim genoeg voor twee gezin-

nen. Maar sinds haar broer en schoonzus een baby hebben, zagen ze van dat plan af en zijn ze op zoek gegaan naar een eigen huis. Hebben ze gevonden, vlak bij de school waar Ineke werkt. Ze wil blijven werken, zoals de meeste vrouwen die tegenwoordig in het huwelijksbootje stappen. Groot gelijk.'

Annie leunt achterover op haar stoel en rommelt met beide handen door het warrig blonde krulhaar, dat hier en daar een zilveren glans begint te krijgen. 'Je hebt sinds we hier wonen toch een paar aardige vrienden gekregen. De broer van Ineke, Arjen en zijn vrouw. Susan, bedoel ik. Zie je haar vaak? Of is ze druk met de baby en haar kinderopvang? Je vader en ik zijn van die einzelgängers. We hebben buiten elkaar niet veel vrienden nodig... we hebben genoeg aan ons werk en wat eruit voortvloeit. Maar jij bent anders, Annelies. Als klein kind hunkerde je al naar de "andere kindjes". Dat zul je wel van mijn moeder hebben, die was net zo.'

Annelies werpt een blik door het keukenraam naar buiten. Het sneeuwt nog behoorlijk. 'Vrienden... als ik op mezelf woon, komt het er misschien vaker van mensen uit te nodigen. Nu kruip ik 's avonds nog vaak achter mijn bureau om een verslag te maken of me voor te bereiden op een nieuw geval. We zien wel...'

Annie en Flip zeggen in tijdnood te komen als ze nu niet meteen aan het werk gaan. 'Strak schema, je kent ons, Annelies! Ruim jij de tafel af, als je tijd hebt? Heb je vanmiddag nog afspraken?'

Annelies knikt. 'Eén maar, daarna moet ik naar de school waar Ineke werkt, in verband met een zwaar probleem. Een kind dat volgens mij niet alleen afwijkend gedrag vertoont, maar ook nog eens niet al te intelligent. Peuter dat de ouders maar eens aan het verstand!'

Terwijl ze de vaatwasser inpakt, ontdekt Annelies dat ze neuriet. Een bijna vergeten liedje over sneeuw. Haar oma zong het vaak voor haar. 'Het sneeuwt, het sneeuwt, het sneeuwt...' Waarom drie keer, oma, vroeg ze zich toen af. Is één keer niet genoeg? 'En wij, wij gaan naar buiten... maar kniesoor blijft in huis...' Annelies grinnikt. Het heeft oma destijds een halfuur gekost om uit te leggen wat een 'kniesoor' voor iemand toch wel is. Pas toen oma zei:

‘Denk maar aan opa als hij slakken in zijn groentetuintje vindt. Dán kijkt hij als een kniesoor’, ja, toen begreep ze het eindelijk.

Even later schuift ze achter haar bureau en pakt haar agenda. Niet om de komende afspraken te bestuderen, maar uit te zoeken wanneer ze tijd kan vrijmaken om op meubeljacht te gaan!

HOOFDSTUK 2

Ron Schutte komt net aanrijden als Annelies haar auto vlak bij de dorpsschool heeft geparkeerd. Met soepele bewegingen stapt hij uit zijn wagen, graait een paar mappen van de achterbank en stapt met grote passen richting Annelies.

Aantrekkelijke kerel, vindt ze, Ineke Slot boft maar. Jawel, ze is jaloers op Ineke. Soms moeilijk om niet te laten merken. Ze steekt een hand op en loopt op hem toe.

‘Ja, gelijk heb je, het is koud!’ Ron grijnst, geeft een knipoog.

‘Je haalt me de woorden uit de mond.’ Annelies zet het op een holletje en is als eerste bij de deur.

Ze lopen langs de lokalen, Ron gluurt door een bovenraampje van de ruimte waar zijn Ineke druk in de weer is. Hij tikt met zijn ring kort tegen het glas, genoeg voor Ineke om te reageren. Ze haast zich naar de deur, even tijd voor een gehaast kusje.

Annelies loopt door, ze kent de weg. Een vrouw die in de oudercommissie zit, zegt dat ze thee zal brengen. Annelies ontdoet zich van haar jas, hangt hem aan een kapstok en glipt het kantoortje in.

Ron voegt zich snel bij haar en al gauw zijn ze verdiept in dat waar ze voor zijn gekomen. Af en toe vult Annelies hun mokken bij met thee, ze hebben deze keer een volle pot gekregen.

Na een klein uurtje leunt Ron achterover. ‘Weet je, Annelies, wat mij aan het denken zet? We bemoeien ons met de probleemkinderen, zoeken samen met personeel en ouders naar oplossingen. Het liefst zonder medicatie. Maar eigenlijk spannen we het paard áchter de wagen...’

Annelies zet haar mok met een klap terug op de glazen tafel.

Drie jonge vrouwen, elk op zoek naar de liefde

In *Onderweg haar huis* krijgt Susan een nieuwe baan aan de andere kant van het land. Haar moeder worstelt met het legenestsyndroom, maar dan verschijnt de mysterieuze Jildou op het toneel. Nadat haar relatie op de klippen is gelopen, logeert Sigrid in *Een hart in verwarring* bij een oudtante. Als zich een nieuwe relatie aandient, twijfelt ze: is ze daar wel klaar voor?

In *Een gouden greep* voelt Annelies veel voor haar collega Ron, maar dit is niet wederzijds. Rons broer Lars is echter heimelijk verliefd op haar. Durft Annelies keuzes te maken?

Julia Burgers-Drost (1938-2013) liet een oeuvre na van meer dan honderd romans, waarin deze drie uitblinken. Haar boeken worden gekenmerkt door boeiende thema's, waarin de zoektocht naar de liefde altijd de hoofdrol speelt.

z&k

ISBN 978 94 019 0483 4 NUR 344

9 789401 904834
www.zomerenkeuning.nl